

ten så lönsam som möjligt och därmed ernå största möjliga stabilitet åt företaget.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,
att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 48 måtte, med bifall till propositionen i övrigt,
1) medgiva, att den av Norrbottens järnverk aktiebolag disponerade rörliga krediten i riksgäldskontoret, efter beslut av Kungl. Maj:t, ökas till högst 175 000 000 kr.; samt
2) i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala, att den av NJA beslutade utredningen må ske under beaktande av vad i motionen har anförts.

Stockholm den 13 april 1966

Harald Larsson (cp)

i Hedenäset

Nr 849

Av herr Magnusson i Borås m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 48, angående tillskott till Norrbottens järnverk aktiebolag.

(Lika lydande med motion nr 691 i Första kammaren)

Stockholm den 13 april 1966

Tage Magnusson (h)   **Per Petersson (h)**   **Bengt-Olof Thylén (h)**

i Borås

Hans Nordgren (h)

Kurt Söderström (h)

Nr 850

Av herrar Petersson och Nilsson i Agnäs, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 48, angående tillskott till Norrbottens järnverk aktiebolag.

(Lika lydande med motion nr 690 i Första kammaren)

De statliga företagens betydelse för Norrbottens arbetsmarknad är väl

känd. LKAB, NJA, ASSI, domänverket, vattenfall och statens järnvägar hör alla till de största företagen i Norrbotten.

För befolkningen i vårt nordligaste län är det därför av största betydelse att de statliga företagen drivs på ett rationellt och företagsekonomiskt sätt så att de av egen kraft kan utvecklas.

Detta gäller också NJA. Tyvärr har det år 1959 byggda varmvälsverket för tunnplåt icke motsvarat förväntningarna, utan driften har i stället varit kostsam för bolaget. För de valsade produkterna har dessutom prisutvecklingen varit ogynnsam på grund av överproduktion i hela världen. Trots de aktuella svårigheterna kan järnverkets fortbestånd icke sättas i fråga.

Frågan blir då vilka åtgärder som måste vidtagas för att järnverket skall bli den lönsamma industri som länet så väl behöver. Här har staten ett mycket stort ansvar som ägare.

Naturligt nog ser privata företagare som överväger att utöka eller nystarta produktion i Norrbotten också på lönsamheten hos statliga företag i länet när de bedömer sina egna möjligheter att bygga upp lönsamma och bestående företag i samma landsända.

Med tillfredsställelse noterar vi att statsrådet och chefen för handelsdepartementet förordar en utredning rörande riktlinjerna för järnverkets framtida utveckling. I proposition nr 48 uttalas även att företagets organisation bör granskas av utredningen. Vi instämmer helt i statsrådets mening att företaget bör stabiliseras, så att det på ett affärsmässigt godtagbart sätt kan hävda sig på stålmarknaden.

Enligt vår mening bör även utredningen omfatta frågan om samgående mellan LKAB och NJA, varvid för- och nackdelar bör belysas.

Erfarenheten från enskild företagsamhet inom stålproduktområdet tyder på att malmutvinning och järn- och stålproduktion inom samma enhet ger företagen större konkurrenskraft. Oxelösunds järnverk och Domnarfvets järnverk är exempel på företag som ingår i större företagsenheter med egen malmutvinning. Även andra exempel kan anföras.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära att frågan om samgående mellan NJA och LKAB skall ingå i den utredning angående NJA:s organisation m. m. som omnämns i proposition nr 48.

Stockholm den 13 april 1966

Per Petersson (h)

Tore Nilsson (h)

i Agnäs